

La Ciutat

Quinzenal afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya

Redacció i Administració: Alonso Martínez, 27 - NÚMERO SOLT: 10 CENTIMS

Ciutadà catalanista, republicà, obrer, tu només pots votar a l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Si, perquè sinó, traïries als teus mateixos ideals. Traïries la República, a Catalunya. Traïries la democràcia i la Justícia social.

Potser no és tant..., pensaràs tu. Sí, és tant o més. Cal només que recordis. Encara no havíem arribat al 14 d'Abril de 1931. Manaven els que ara es diuen «dretes». Tu no podies parlar. Esser republicà era considerat ésser un home dolent... I era un perill. Esser obrerista ho consideraven un crim. Professar ideals esquerristes et podia costar anar a l'ergàstula.

¿Mitings? ¿Conferències? Ni pensar-hi. Feien callar a la força. I els «valents» callaven. Les crítiques les feien velades.

Un dia que uns es volgueren alçar, caigueren assassinats després d'enganyar-los.

Cambó, el pontifex de la «Lliga» renegava d'una República que Ell deia impossible. Ventosa, el seu braç dret, se sentava ministre de l'Alfons al costat de Berenguer, l'home culpable de la mort de mils i mils fills de mare a l'Àfrica i que signà la sentència dels fusellaments de Jaca.

Però vingueren els homes que no tenien por. Els que lluitant per la Pàtria havien conegut les privacions, la presó, l'exili. Vingueren i alçaren el poble. Ells el conduïren a la victòria. S'hi jugaven la vida... però primer foren els ideals. Catalunya proclamà la República i aquesta triomfà a tot Espanya.

Ara... tothom té dret a pensar. I ara que tothom té dret a dir, a opinar i a expressar-se... els que tenien amordassat al poble, o els que no go-

saven a dir res per por, criden, gesticulen, s'exclamen. Lliga i Anarquistes. Dretes, carlinada i pistolers a sou.

¿Sabeu perquè? Doncs perquè ells no ho volen que hi hagi un partit d'Esquerra al poder, que faci complir la llei al patró, i que l'obrer o el pobre puguin pensar. Ells, el que voldrien, és que aquests els creguessin a Ells. Que volessin com Ells volen i que pensessin allò que Ells manen.

I cal vencer a l'Esquerra, perquè sinó ho tenen malament, i tindran de complir les lleis socials i seguir el caminar del temps.

Per això en malparlen. Per això la voldrien ensorrar.

Per això, tu, Republicà, Catalanista, Obrer, traïries la llibertat, la justícia social, la República, si no votaves a l'Esquerra.

¿Mitings? ¿Conferències? Llibertat de pensament? Ah... ja s'hauria acabat tot, llavors.

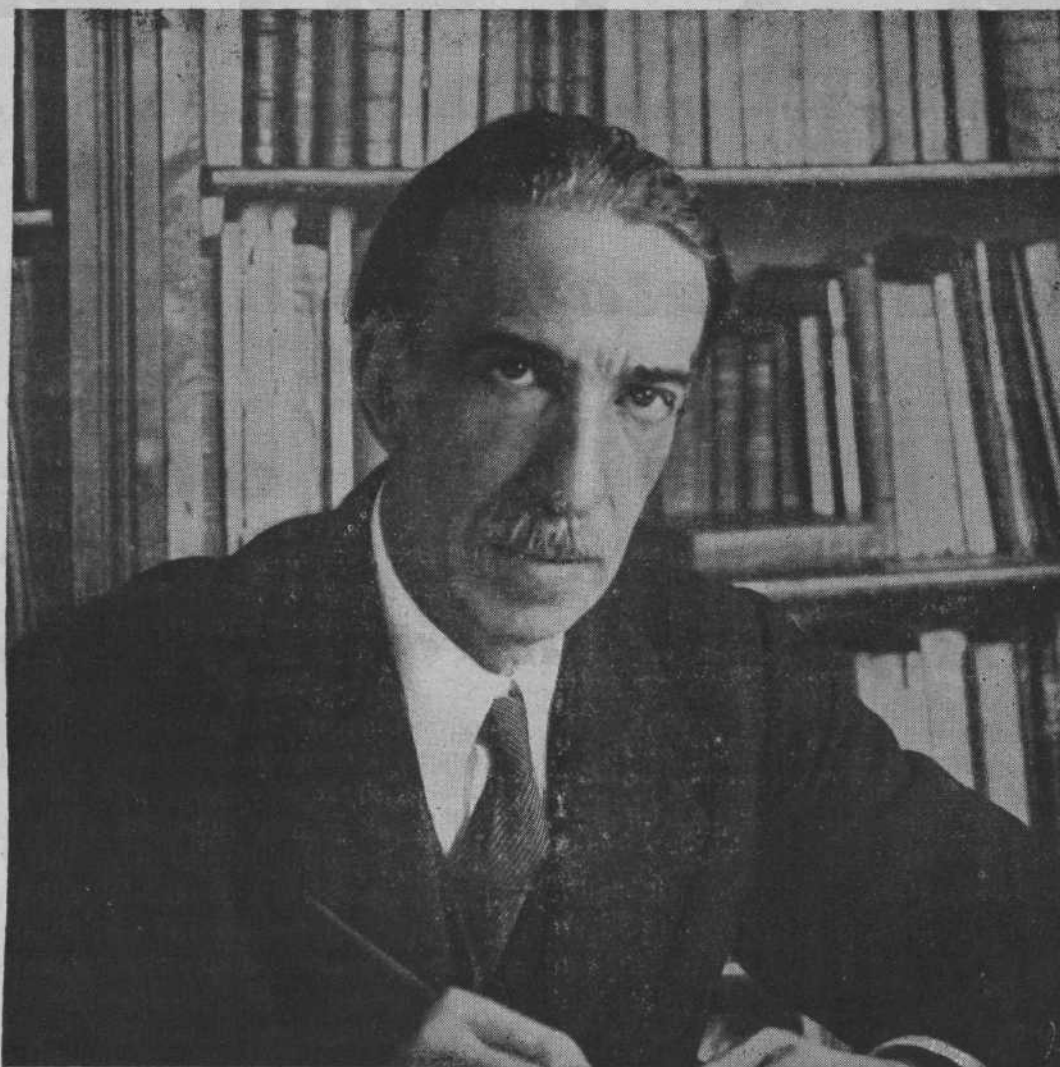
Vota, doncs, a l'Esquerra. Si penses una mica en tot el dit, veuràs que no pots fer altra cosa.

¿Veritat que per la cultura dels teus fills i que tu tinguessis dret a pensar i a tenir idees i pogueres exposar i que no tornés més l'esperit de la monarquia, i els drets de l'obrer es vegessin arrabassats, tu estaries disposat a fer un sacrifici?

Doncs bé. No en cal cap.

Solament cal anar a tirar dins de l'urna una papereta d'Esquerra Republicana de Catalunya.

EN LLUIS BELLO

Des de divendres és hoste de les nostres terres, D. Lluís Bello, el gran defensor de l'Estatut al Parlament Espanyol, el Quitxot de les nostres llibertats, que valent-se de la ploma com de llança, tantes n'ha sabut trencar, pels ideals d'un ensenyament laïcista, de la justícia i de la humanitat.

Figura eixuta, esprimatxada, cabells llargs, la seva lletgesa enfundada en un capell i un abric, va rebent en el pelegrinatge electoral, les mostres més fervents i entusiastes d'un poble que sap apreciar en tot el seu valor, l'actuació patriòtica, desinteressada i lleial de D. Lluís Bello, en l'obtenció de les llibertats nostrades.

De tothom és coneguda la meravella del seu escriure que l'ha col·locat a la davantera de periòdics com «El Sol» i «Luz», i també la seva honestat professional, en quant s'ha intentat tornar les directrius esquerranes i liberals dels periòdics que ha dirigit, en quant el diner d'un ho-

me que no per haver-se escapat de la presó, mereix esser-hi menys, ha comprat diaris i personal, D. Lluís Bello, ha tingut l'elegància de separar-se'n totalment.

I avui, aquest periodista, mestre dels periodistes, no pot escriure en cap diari madrileny, perquè la seva rigidesa espiritual, li priva de vendre's al diner monàrquic i de la reacció.

Un home que la defensa de l'Estatut, l'ha fet avorrible als seus conciutadans i li ha fet conèixer les amargors del despreci, i que durant les setmanes que durà la discussió del Codi primicer de les llibertats de Catalunya, no podia assistir a espectacles ni cafès, doncs que a tot arreu se li feia el buit, i era assenyalat com un enemic declarat d'Espanya.

Amor a Espanya i amor a la humanitat, són els principis que informen l'ànima de D. Lluís Bello. Ideal d'un ensenyament perfecte, el que li feia recórrer totes les escoles nacionals d'Espanya,

on com diu ell mateix, és l'únic lloc on no hi ha patent el fet diferencial català, car que en les nostres escoles, com en les de Galícia i Salamanca, arreu s'hi notava el mateix abandó i necessitat de canviar-les totalment.

Ideal d'amor a Espanya, que no és l'Espanya, centrista i unitària, somni daurat de Gil Robles i Royo Vilanova, sinó la que respecta els batecs de totes les artèries de la pàtria, el que el fa presidir la Comissió parlamentària de l'Estatut, i portar-lo a bon port, juntament amb aquell altre castellà, fill d'Alcalà d'Henares, D. Manuel Azaña, que com D. Lluís Bello, té en cada cor de català de veritat, un monument aixecat a la seva patriòtica gestió.

Aquest D. Lluís Bello, és l'home que Esquerra Republicana de Catalunya, inclou en la candidatura de les terres de Lleida.

Aquest és l'home que la democràcia lleidatana elegirà el dia 19 d'aquest mes, reconeixent els seus mèrits que el fan símbol i exemple d'una generació espanyola comprensiva i liberal, que la República ens ha portat, l'espanyolíssim patriota no d'aquella Castella, que impedia als catalans anar a Amèrica, sinó d'una Espanya en la que viuen i vi-bren en comunitat d'ideals, totes les nacionalitats.

L'Espanya que ha reconegut el dret dels catalans a governar-se en les coses que a nosaltres solament ens afecten i prosseguint el camí emprés, reconeixerà ben aviat el fet diferencial de Vasconia i Galícia.

L'Espanya que volem els catalans, que no som separatistes sinó per reacció contra el dèspota que ens nega els nostres drets, una Espanya Federal amb el temps, i no l'Espanya unitària que intenten fer tornar els Guadalorce, Gil Robles i Calvo Sotelo.

Salut, D. Lluís Bello. Tots els targarins catalanistes som al vostre costat. Tant els d'Esquerra Republicana de Catalunya que ens uneix amb vos el doble lligam del catalanisme i de l'esquerrisme, com aquells altres conciutadans que apartats de la clef del nostre pensament social i religiós, els lliga amb vos el catalanisme que amb tanta de braó i amor sabèreu defensar.

DONA CATALANA:

¿Saps quan han costat moltes de les fortunes reunides pels homes de la monarquia que ara et demanen el vot?

La sang del teu fill, en terres africanes.

Electoral

Per al dia 19 està convocat el poble per a la designació dels seus mandataris en les Corts de la República.

Tots aquells que estimen en la democràcia actuant, la fórmula millor de regiment dels pobles, estan d'enhorabona davant d'una d'aquestes crides electorals que la posa en peu. Diguem encara més, que la República ha estat massa displicent en convocar eleccions puix en moments en què era interdicta la seva marxa esquerrana, una consulta electoral hauria esvaït tota sombra dubtosa i hauria desarmat als impacients que estimaven la República era poc pietosa per a les llurs ambicions.

Al cap d'avall han estat convocades unes eleccions, i en tenim d'altres en porta, diguem quelcom de les primeres que tenen la doble importància de vindre en moments difícils i d'esdevenir aquests de decisiva influència sobre les municipals que més tard caldrà portar a terme.

Les eleccions de Diputats a Corts arriben en els moments més compromesos per al nou règim, i això degut a que la tasca iniciada per aquest no ha arribat a la plenitud que era de desitjar, i que hauria fet que al costat dels interessos ferits s'haguessin alçat les veus dels quins haurien vist acomplertes les seves enlairades aspiracions, el mateix en l'ordre polític que en el cultural i social.

Encara més, les vinentes eleccions tenen la contrapartida que s'han convocat en moments en què els partits republicans estan triturant-se, millor dit, renovant-se, i que per altra banda encara no ha estat possible que un partit de dretes, netament republicà, hagi estructurat una política i una tasca de govern.

Avui ens trobem en què les forces dretanes són la resultant de totes les negacions, de tots els despits, de tots els interessos ferits, i una força que compta amb aquestes ajudes necessàriament és una força temible no pel seu ideari, sinó per la manca d'ideari, no per la seva afany de govern, sinó perquè el seu encís està en el desgovern, no perquè hi hagi un pla constructiu, sinó perquè l'únic que els hi dona suport i les fa sostenible, és precisament l'estar mancades de pla d'actuació com no sia el de destruir.

Si les dretes estessin organitzades, la República no perillaria, puix que amb un sentit més dretà o més d'esquerra, amb una posició o altra aniria fent sa via de cara a les aspiracions col·lectives i a les necessitats del conjunt, però ara ens trobem els republicans i homes liberals en què la única força de govern possible és aquella que pugui sorgir de les esquerres, per tal com en elles hi ha no sols el convenciment de la continuïtat en la tasca

iniciada, sinó el desig de què sigui acomplerta en tota la seva vastitud i complexitat.

Quin dubte té que a les esquerres els hi interessa que una força dretana i conservadora sorgeixi potent i organitzada, però una força que no sia amant del suïcidi, que no anheli solucions catastròfiques que jamai han estat solucions, i això convé no sols per equilibrar la marxa governativa sinó també per a obligar a les esquerres a una estructuració de les seves tasques, tant més rigurosa i acurada, com valuosa sigui la força de control i d'oposició.

Per aquesta raó en les vinents eleccions, no sols els homes d'esquerra, sinó tots aquells que tinguin un sentit constructiu, no poden per menys que ajudar el triomf de les candidatures d'esquerres, i no posem pel que fa a Catalunya, l'obligació que hi tenen tots aquells que siguin liberals i siguin a més a més uns catalans nacionals.

Es clar que el perill de les eleccions vinents està en el simplicitisme de molts que creien que l'adveniment de la República havia de significar el capgirament total de tot, la subversió de tota valor, per a que això hagués esdevingut hauria estat precis que la revolució hagués vingut en forma sorollosa i no per via jurídica, i precisament en aquesta fórmula de gran civilitat amb què la República s'instaurà hi ha la seva major força i el motiu de no pocs descontents.

Per damunt de tot, però, cal superar-se, deixar de mirar la petitesa que ens ha ferit personalment o ens ha motivat una contrarietat per a copsar el conjunt de l'obra realitzada, i copsant en aquesta visió totalitària l'obra de la República, ningú que no sigui un enemic de la democràcia, ningú que no estimi com intangibles els drets de l'home, pot deixar de reconèixer la gran caminada feta en aquest sentit, i caminada seguida sense fatiga i sense estralls per tal com ha estat possible en forma reglada i jurídica.

Tots els homes que estimin la pau i el ordre, belles creacions de la civilitat, han de comprendre, el que significaria deixar a mans de gent moguda per odi, tot allò que és fruit de l'amor i d'una noble ambició, i a tots els està obligat facilitar-ne la seva continuïtat, per tal com destorbar-ne el procés vol dir tant com precipitar a la desesperació forces desconegudes en quant a sa magnitud que estimen la República i confien d'ella.

Per pròpia estima i per propi instint tothom que sia liberal i demòcrata, català i republicà, a desgrat de personals conveniències i de no massa acomplertes satisfaccions, HA DE VOTAR I FER VOTAR LA CANDIDATURA D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA, perquè en les terres de Lleida és aquesta l'única que representa la continuïtat de l'obra començada i no és moguda pel despit, l'odi, ni amargats monarquismes

que no saberen triomfar en hores fàcils i ara voldrien fer-ho en moments difícils.

Per Catalunya i per la República, taragarins, voteu la candidatura d'esquerra i no l'aiguabarreig, per endavant condemnat a la desfeta i a la derrota, de carlins, fenicis i agraris.

Macià, davant l'oprobri d'una Espanya monàrquica tingué un gest de rebel·lió.

Davant de la Dictadura d'en Primo de Rivera el seu gest li costà l'exili perquè llavors la Lliga, que fou qui va fomentar la dictadura, tenia el poble emmanillat.

Davant de la vergonya que per Catalunya suposava que aguantés la dictadura, Macià es llençà a una aventura que podia costar-li la mort a ell i els seus.

Digué davant del món, que si més no Catalunya tenia homes que ho farien tot per la seva llibertat. Mentrestant molts dels que ara criden i gesticulen, llavors callaven o es mofaven del gest.

Davant de la vergonya de la segona dictadura, apoyada i protegida més que mai per Cambó, Ventosa i els seus, Macià vingué a Catalunya, fós com jós i costés el que costés.

Triomfaren els seus homes i instaurà la República. I perquè és lleial, lleialment s'ha portat davant de la República Espanyola.

Pot, doncs, dubtar ningú que Macià davant d'una nova ignominia no sabria tenir el seu gest? No, ningú pot dubtar-ne. Té massa neta la seva executòria d'ideals i de lleialtat.

Català, Republicà, home que estimés a la teva Pàtria i a la Llibertat, tu tens, doncs, de votar al partit de Macià. A l'Esquerra Republicana de Catalunya. El seu triomf vol dir lleialtat si triomfen en les terres d'endins d'Espanya els que saben ésser lleials. I vol dir el gest que calgué, si volguessin pujar les dretes Espanyoles, que intentarien arrebaçar-nos les nostres llibertats, i totes les llibertats.

¿Quina cultura L'Esquerra contra el fanatisme inhumà i a favor dels infants

donaren les dretes als teus fills, en la monarquia de mala memòria? ¿Quines possibilitats de fer-los homes t'oferiren les seves Universitats, tancades als modestos i als pobres?

Absolutament cap. Si no disposaves d'un capital per a pagar-li els estudis, el teu fill, que hauria pogut ésser un home de carrera, hagué de conformar-se amb la feina modesta del magatzem i de la fàbrica, i hagué d'ofegar, en el millor del seu esperit, l'amargura de sentir-se un fracassat.

La República, en canvi, ha vingut a obrir els camins de la cultura i les aules de les Escoles superiors i les Universitats a tots els fills de les mares de Catalunya. A tots. No depèn de la posició social, ni de la fortuna, ni de la protecció, ni del sacrifici penós d'un estalvi de pa a taula. Depèn només de la capacitat del teu fill, i de la voluntat d'acudir a l'estudi i a l'aula.

Si el teu vot, dona, fos per a les dretes, la República deixaria d'ésser el que és per a convertir-se en el que era la monarquia de mala memòria. I la Universitat i l'escola superior tornarien a tancar-se per als teus fills modestos i per als teus cabals insuficients.

Tàrrrega S. C.

Partit Mollet F. C. - Tàrrrega S. C.

Es posa en coneixement dels socis que vulguin acompanyar l'equip, que s'admeten inscripcions per tot el divendres 10 del corrent al preu de 11 pessetes.

Hora de sortida: a les 8 del matí del diumenge.

Per inscripcions, al Club i Barberia d'Ignasi Salvadó.

LA JUNTA.

Mai a Catalunya hi havia hagut cap partit que com l'Esquerra es preocupés tant dels infants, futurs homes del demà. En això no ha fet res més que complir com ha pogut els ideals que en aquest sentit té l'Honorable President Macià.

Dencàs, l'altre dia al Kursaal, exposava en un parlament que emocionà d'una manera grandiosa a l'auditori, el que l'Esquerra, contra els fanatismes injustos i a favor de l'infant ha fet, des de la Generalitat.

A continuació en publiquem alguns trossos, pels quals es podrà jutjar. I després d'haver-los llegit eslem segurs que cap dona sensible, cap mare, cap home de sentiments liberals, deixarà de donar el vot a l'Esquerra, perquè pugui continuar una obra tan humana, tan grandiosa, i d'un tan positiu interès social.

«Es refereix després a l'obra d'Assistència social i diu com ha estat posada ja la primera pedra d'una Guarderia per a cent infants a la barriada de Sant Andreu i diu com les mares que han d'anar a treballar podran restar tranquil·les perquè sabran que els seus infants són ben atesos. Parla dels diversos departaments i sales que tindran aquestes guarderies i acaba dient que n'hi haurà d'haver una al peu de cada fàbrica i al peu de cada taller. (Gran ovació).

Es refereix a la Casa de Caritat i diu com els nens allà assilats en mig de parets grises, tenen l'aire d'aquelles parets i sembla que no s'atreveixin a mirar fit a fit els altres infants. Diu com, per tal d'humanitzar la Casa de Caritat, aquests nens assilats aniran als Grups Escolars; per tal de conèixer els altres nens i per tal de fer amics que no hagin d'estar reduïts als seus companys d'assil únicament. (Gran ovació).

Es per humanitat que s'ha de fer que aquells infants deixin aquestes presons. (Nova ovació).

Una Catalunya viva només poden crear-la les Esquerres amb les seves lleis de llibertat i de dignitat. Una Catalunya viva no pot sortir dels fanàtics ni dels plutòcrates, dels jesuïtes ni dels capitans d'indústria, dels carlins ni dels monàrquics disfressats. Cambó matà Catalunya. Macià galvanitzà el cadàver de Catalunya i ha fet possible la seva autonomia. Cambó, traï. Macià no ha traït mai. Ni quan els gestos de rebel·lia podien costar la vida.

L'Estatut endavant

Ha sortit un Decret al Butlletí de la Generalitat que estableix la oficialitat de la nostra parla davant els Tribunals de Justícia. Tot just traspassats aquests serveis, no fa encara deu dies, que el Conseller de Justícia, D. Pere Corominas, cura de fer-los tangibles i vetlla per la catalanitat, en tots els ordres.

Des de que la voluntat sobirana del poble instaurà la República, hi havia bastanta llibertat en tots els Tribunals i Jutjats per presentar els escrits en català, però a vegades es topava amb esperits mesquins i formulistes que al no haver-hi un precepte que els obligués a complir, obstruïen tant com podien l'ús de la nostra llengua i posaven totes les traves imaginables, i així amb més d'un any d'Estatut a Barcelona a l'Audiència Territorial, com a Girona, Lleida i Tarragona en les «Provincials», els advocats que fins ara han informat en català, i hi han presentat els escrits, era tan solament aquells que en altres temps eren coneguts amb el nom de seballuts. Els dolia a la gran majoria trencar amb uns mollos que de tants anys de portar-los a sobre, els hi trobaven una certa gràcia.

Ara, cal esperar de la responsabilitat de la gent de lleis, es farà patent, i que no negligiran el català per cap motiu. Es també d'esperar s'anirà d'una vegada a la reforma de les lleis processals que regulen les matèries civils i mercantils que tant necessiten d'una bona poda i més vitalitat, per a posar-se al corrent de l'època en que vivim i no haver d'acudir com es fa avui encara a lleis que la més moderna, és de cinquanta anys enrera, com si després d'una guerra europea i amb la marxa fantàstica i evolució que el món ha fet, canviant institucions i conceptes arcaics, n'hi hagués prou amb articles que es recorden del temps en què governava el rei Pepet.

Una reforma essencialíssima a complir és la de modificar la competència i jurisdicció dels Tribunals municipals, que deuen reduir-se a ésser de pau, de conciliació i crear-ne de Comarcals, ambulants, formats per gent competent i que endemés puguin entendre en una ària més extensa que l'actualment assenyalada als municipals, sense els gastos quantiosos que moltes vegades suposa l'haver d'acudir als de primera instància.

De tot això que deixem exposat, la Generalitat i el Conseller de Justícia se n'han ocupat i han estat fetes consultes a tots els organismes que podien assenyalar directrius, i és d'esperar que els fruits d'aquestes enquestes ben aviat les veurem plasmades en lleis encertades i justes.

Altra reforma essencialíssima a efectuar és la

de depurar els quadros del personal que hauria de servir la Justícia, i més que en el referent a Magistrats i Jutges, a Secretaris i funcionaris judicials emboscats en el Palau de Justícia, com en molts de primera instància, que saben més del mercadeig de la Justícia que del seu valor humà i social.

L'Estatut va endavant i un Parlament espanyol ha complert i un Govern espanyol on l'Esquerra hi té un dels seus millors homes, va complint amb les promeses del seu programa amb una lleialtat que l'honora, i acull endemés amb tot l'interès les manifestacions nacionals d'altres llocs d'Espanya, com els nostres germans bascos que en una votació nutridíssima es resolien el diumenge passat, pel seu Estatut.

L'Estatut català va endavant, com el de Bascònia, i el de Galícia hi anirà, mentre curin de portar-lo-hi gent d'una puresa de principis i d'una estimació provada a les nostres coses, com la majoria de les Corts, últimament dissoltes, però l'Estatut nostre i els demés farien marxa enrera, si per vergonya nostra i de tot Espanya arribessin a guanyar les vinents eleccions, gent que de l'anul·lació de les nostres llibertats en fan un programa electoral.

I també aniria endarrera, si a la nostra Catalunya, arribessin a guanyar les eleccions aquella gent que els trenta anys de catalanisme els han traïcionat cada vegada que ha convingut als seus interessos de classe conservadora, que traïcionaren Catalunya quan l'Assemblea de Parlamentaris, donant ministres a un Govern Espanyol que ens negava el pa i la sal, que els donaven a un Govern Berenguer que aguantava un règim i un rei felló descendent d'aquell altre Felip V. del Decret de Nova Planta, que ajudaven abans a implantar la Dictadura d'En Primo de Rivera, i que en l'actualitat completament intel·legiats amb un Maura, un Gil Robles i demés fauna reaccionària, sabrien també sacrificar l'interès de la pàtria al del seu patrimoni particular que és l'única raó de la seva existència.

Es per aquest Estatut-infant, que ha guanyat l'Esquerra amb l'ajuda dels bons republicans espanyols que cal esperar que el nostre poble català, amb la clarividència, amb el seny racial que en tots moments el caracteritza, sabrà fer sortir triomfants els candidats de l'Esquerra Republicana a tot Catalunya. L'Estatut que ha infantat l'Esquerra Republicana de Catalunya i que ella solament ha d'ensenyar a caminar i a fer gran amb ella la nostra Pàtria.

Esquerra Republicana de Catalunya**Federació de Lleida****Candidatura per a Diputats a Corts*****Epifani Bellí Castiel******Lluís Bello Trompeta******Josep Sastre Tarruella******Ferran Zulueta Giberga***

PANCARTA**XIFRES I SOLDATS**

La República ha deixat reduït l'imponent generalat de la monarquia, a 86 generals.

La República ha suprimit 5.366 caps i 25.138 soldats, dels quals cor esponen a Africa 22.686 soldats.

En els pressupostos de l'Exèrcit, la República ha estalviat:

23.246.587 pessetes a Espanya

82.747.417 a Africa

Es a dir: La democràcia republicana ha suprimit despeses de l'Exèrcit per valor de

105.994.001 pessetes!

Si les dretes arribessin a apoderar-se del Govern de la República una de les seves primeres obres seria la

d'augmentar l'Exèrcit, ampliar els quadros de generals i caps i llançar-se a noves aventures d'Àfrica

COMENTARIS

Distínció merescuda

Diumenge passat, a les 12 del migdia, a l'estatge de «Palestra» tingué lloc l'acte d'entrega d'un pergami en el que es nomenava soci de mèrit de l'esmentada entitat als Srs. Ramon Novell i Angel Oliveras.

Al Sr. Novell, pels seus treballs en bé de l'entitat i en reconeixement dels seus esforços per l'organització de l'Exposició d'obres d'artistes targarins, que ben bé pot dir-se que fou l'inici de l'Escola d'Arts i Oficis.

Al Sr. Oliveras, en agraïment de tot el que ha fet, de l'entusiasme que ha posat i de l'èxit que ha obtingut, en l'obtenció per la nostra ciutat de la dita Escola.

L'acte, si bé en la intimitat, fou una prova més de com Tàrrrega, com tothom sense excepció, compartia l'esperit que animava a «Palestra» al prendre l'acord d'honorar als dos targarins, targarins de debó que creiem que és com millor podem anomenar-los, que són els Srs. Novell i Oliveras. L'un targari de sentiments i naixença. L'altre targari de cor, que és així com tothom el considera.

Nosaltres, des d'aquestes pàgines, donat que la nostra feina no és pas informativa, aprofitem, però, aquesta avinentesa per felicitar a «Palestra» en l'encert que ha tingut, a l'ensens que agraïm molt l'amabilitat que ha tingut al donar-nos les gràcies per lletra pel modest apoi que li hem donat, que ha estat i serà sempre tot el nostre, en obres de tan positiu interès en bé de la cultura, com fou la de l'Exposició.

A més, i això potser no caldria dir-ho, la nostra més sincera felicitació és pels Srs. Novell i Oliveras, que creiem tantíssim mereixedors de la distinció de què han estat objecte.

Interessantíssim pels agricultors i tothom en general

Saben prou bé que des d'aquestes pàgines, posades com res al servei de la cultura pel poble i en benefici del seu millorament hem anhelat sempre perquè els agricultors, un dels elements vitalíssims en la vida de la nostra ciutat, no es trobesin desassistits. Avui creiem, doncs, que estem en el deure d'advertir-los d'una cosa.

Que en benefici propi, no deixin d'assistir a les classes d'Agricultura de l'Escola d'Arts i Oficis. Es quelcom d'un interès enorme per a tothom. Penseu que d'una cultura agrícola ben cimentada que agermani a la pràctica els coneixements se'n poden treure resultats positius, tant en les collites com en les qualitats dels fruits.

Assistiu, doncs, a l'Escola d'Arts i Oficis. No deixeu de matricular-vos-hi.

Agricultor: fes-ho immediatament. Targari, recomana això als teus amics i coneguts.

Subvenció

Sabem que «Palestra» ha cobrat ja les 300 pesetes amb que subvencionà la Generalitat l'Exposició.

Ens plau de fer constar això, perquè en aquests moments en què la vida econòmica de la Generalitat encara forçosament és molt migrada, demostra per part dels nostres governants un desig entusiasta de cooperar en tot el que sigui possible, pel bé i la cultura dels pobles.

CAMBÓ

«El republicanisme és una negació, és un «anti»... amb tota la feblesa i l'anarquia de les negacions.»

De qui és aquesta frase?

De Gil Robles?

De Primo de Rivera?

De Calvo Sotelo?

De Calderón?

No.

Aquesta frase és de Cambó!

Va escriure la a «La Veu de Catalunya» durant el mes de desembre de 1930.

Avui, l'autor d'aquella frase presenta la seva candidatura per Diputat. Per Diputat de la República!

No és una burla. Es un fet. Cambó encapçala la candidatura de la Lliga.

Ell negà la República i la idea republicana.

Ara demana els sufragis als electors, com a candidat de la República!!

Imp. «Crònica Targarina» - Telèfon 122 - Tàrrrega